

Megkezdődött békeharcosaink nagy seregszemléje, a harmadik

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy:

327.31

Hely:

Idő:

"1952."

Személy:

Helyszám:

Szerző:

Cím:

nagy magyar békekongresszus

Szerkesztő:

1952 IX. 23.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Szombaton délután 2 órakor az ünneplőbe öltözött Sportcsarnokban megkezdte tanácskozását a harmadik magyar békekongresszus. Ezerkétszáz békeküldött gyűlt össze: a legjobb békeharcosok, dolgozó népünk békekövetei, egyszerű férfiak és nők, akiknek drága a béke nagy és szent ügye. Munkások, akik Sztálinvárost építik, parasztok, akik erdőt ültetnek az Alföld homokján és kiszárítják a Hanság mocsarát, orvosok, akik küzdenek a betegségek ellen, írók, akik az élet szépségeiért emelik fel szavukat, édesanyák, akik tudják, hogy gyermekeikre a szép jövő nagyszerű világa vár. Egu cél, egy akarat kormányozza ezeket az embereket, a népi szellembe öltözött parasztasszonyt és a világ-hírű tudóst, a mellén kitüntetésekkel viselő bányászt és a 48-as honvédeink egyenruhájába öltözött huszárt, az itt ülő papokat, tanárokat, férfiakat és asszonyokat: a béke akarat! Ez a kongresszus kifejezi azt a szilárd, szétléphetetlen egységet, amelyben népünk, a béke nagy ügyét védelmezve összeforrott.

Ezerkétszáz van a teremben, milliók választott békeküldöttei. Sorra lépnek az emelvényre és egyszerű szavakkal beszámolnak tetteikről, maguk és társaik, az egész magyar nép mindennapos békeharcáról, a bányászok, az építőmunkások, a dolgozó parasztok, tudósok győzelmeiről, arról a diadalmas küzdeletről, melyet a magyar nép folyt a békéért. A béke magyar katonáinak egyszerű jelentései hangzanak el az emelvényről, s ezekből csakúgy, mint a rájuk felelő tapsviharból ugyanaz az értelem csendül ki: Sztálin szavai, amelyek jelszökeként ragyognak a kongresszusi teremben — «Eljen a népek közötti béke! Le a háborús gyujtogatókkal!»

Akik itt összegyűltek, valamennyien jól tudják, mit jelent a béke. Emlékeznek azokra az idökre, amikor a fasizmus örvénye tízezreket pusztított el, s itt, a Sportcsarnok melletti téren is bombák szaggatták fel a földet. Ezek az emberek ma a béke hatalmas műveinek alkotói. Egyikük a bányászok győzelmeiről hoz hírt, másik arról számol be, hogy ma már új módon dolgozik a régi földön, amely most dúsabb terem, mint valaha, köszöntik a kongresszust a Petöji-híd építői, akik csak néhány órával előbb adták át nagyszerű új hidunkat a főváros dolgozóinak. Ezek az emberek nagy alkotásokat hoznak létre, minden szavuk erőt és bizakodást sugároz. Nem azért akarják a békét, mert gyengék, hanem mert tudják, hogy erősek; nem azért, mert jélnak az ellenség jegyvereitől, hanem mert szeretik a mi szép életünket és készek bátran harcolni érte.

Leírhatatlan a lelkesedés a teremben. Számtalanszor zúg fel a taps, az éljen. Egyemberként ünnepelnek, s a kipirullarcú, a békeharcra harsány «Eljént» kiáltó emberek szemében, mint igazmondó tükörben benne ragyog az egész szabad, boldog Magyarország népének lelkesedése. Köszöntik a békétábor biztoskezü kormányosát, a nagy Sztálint. Köszöntik az első magyar békeharcost, aki bölcsen vezeli népünket a szabadság és győzelem, a béke útján: Rákosi Mátyást. Egy a céljuk, egy az akaratuk: a béke. «Van-e hatalom, mely kioltathatná lángját — milliárdnyi ember elszánt békevágyát?» — kiáltotta a költő az emelvényről, dallal köszöntve népünk békekongresszusát. S ezerkétszáz békeküldött jóról lelkesedéssel, dörgő tappsal válaszolt: nincs ilyen hatalom, a béke tábora legyőzhetetlen.

A harmadik magyar békekongresszus elnöksége